

— **Automobilszerencsétlenség.** Innsbruckból jelentik: Lans községben tegnap este súlyos automobilszerencsétlenség történt. A Baur-féle némezgyár automobilja, melyet Baur maga vezetett, egy fordulónál egy parasztháznak nekiment és *halálra gázolta a ház előtt ülő Thun gazdát.* Az automobil utasai: a gyáros és Baur kereskedelmi tanácsos, Löwenthal igazgató és ifj. Baur megsebesültek, az utóbbi kettő súlyosan. A szerencsétlenség állítólag a fék megromlása következtében keletkezett.

— **Egy turista tragédiája.** A hátsó Cillern-völgyben megtalálták Hromatko Herman bécsi turista holttestét, akit a múlt év óta hiába kerestek.

— **Harminekét koronáért.** A huzamosabb idő óta Bécsben tartózkodott Dombos Lajos huszonhárom éves margittai kocsislegény jó barátságban élt a bécsi Wölflinger János tizenhat éves kerteslegénynyel. Wölflinger az éjszaka örvendezve mesélte Dombosnak, hogy az országuton egy gyönyörű, tizenhatgyűrűs ostort talált és nehogy elvegyék tőle, az erdőben rejtette el. A kocsislegényt nem kellett hosszasan kapacitálni. Izgatottan követte Wölflingert, aki bevezette az erdőség legelhagyatottabb részébe és ott *éles késsel orvul a nyakába szurt.* Kétségbeesett halálküzdelem fejlődött ki köztük, amelyben Wölflinger is megsebesült, de elszaladt. Dombos a nagy vérvesztéségtől eszméletlenül terült el a bokrokban, egy órával később Wölflinger újból visszajött és könyörgött neki, hogy ne jelentse fel. A kocsis halálos sebeivel valahogyan bevászorgott a rendőrségre, ahonnan kihallgatás után a kórházba került. A detektívek időközben Wölflingert *letartóztatták.* Eleinte tagadta, hogy ő lett volna a támadó, de összevagdalt kezei és véres ruhái rávallottak. Elmondta, hogy azért akarta megölni barátját, mert Dombos tegnap *harminekét* koronát szerzett és erre neki szüksége lett volna.

— **Kirakatverseny Pécsen.** Pécsen csütörtökön három napig tartó kirakatverseny kezdődött. A versenyben Pécsnek negyvenegy kereskedője vesz részt.

— **Szerencsétlenül járt kirándulók.** Végzetes szerencsétlenség történt Urnapján Miskolcon. Az ottani gimnázium néhány növendéke Zamboss Gábor tanár vezetésével kirándulást tett. Közben a tanár a tanulóknak megengedte, hogy a Sajóban megfürödjenek. A kis diákok jó ideig lubickoltak a vízben, közben három vakmerő fiú átakarta uszni a folyót. A víz azonban olyan sebes volt, hogy a közepén elragadta mind a három uszót. A tanár észrevette a veszélyt, utána ugrott és kettőt sikerült is kivonszolni a partra a *harmadik azonban belefutott.*

— **Olcsóbb lett a baja—zombori telefon.** Hieronymi Károly kereskedelemügyi miniszter leiratban értesítette Szemző Gyula főispánt arról, hogy június elsejétől kezdve a Baja—Zombor közötti interurbán telefondíjat két koronáról egy koronára szállította le.

— **Hármas ikrek.** Csoda történt Diósjenőn Schmittinger Ferenc hajlékában. Ez a hajlék nagyon szerény hajlék, ha elmondjuk, hogy a derék Schmittinger csak egy nap-számba járó favágó, az ég különös kegyével mégis úgy találta, hogy *hármas ikreknek* is van ott még elég hely. Az orvosok számára is elég érdekes esemény tegnap éjjel köszöntött be. Az ikrek közül az első fiú. Az anya, akinek csak kettős-ikreket vallottak be, annyi viszontagság után is jól érzi magát.

— **Sikkasztás az egri postán.** Cseh Gyula egri postatiszt tizenegyezer koronát sikkasztott és a pénzt a megyében különböző falukban elmulatta. A felesége a kórházba szállította a sikkasztót, mert delirium tremensbe esett. Itt hallgatták ki, de a sikkasztásról nem akar tudni semmit.

— **Az állami sorsjáték.** Junius harmineadikán tartják meg az állami sorsjáték sorshuzását. A sorsjáték jövedelméből az állam a szociális és emberbaráti intézményeket támogatja s azért minden sorsjegy vevője egyúttal jótékonyt is gyakorol. A nyeremény eshetőségei is igen kedvezők. Egy sorsjegy ára négy korona s a főnyeremény 150.000 korona. Ezenkívül van egy 20.000, egy 10.000, egy 5000, öt 2000, tíz 1000, százötven 100, háromszáz 50 és tízezer 10 koronás nyeremény. A nyeremények összege 365.000 korona.

— **Örült a bankban.** Az Erzsébetvárcsík Bank Baross-téri fiókjába ma délelőtt egy kuszált haju asszony tért be és az egyik hivatalnok kérdésére, hogy mit kíván, csak ennyit mondott:

— Pénzt.
— Micsoda pénzt, — kérdezte a hivatalnok.
— Sok pénzt, igen sok pénzt, nekem pénz kell, addig el sem megyek, amíg nem adnak sok pénzt.

A hivatalnok csakhamar észrevette, hogy örülttel van dolga.

— Rögtön hozom a pénzt, mondotta az asszonynak és rendőrért küldött. A rendőr ki akarta vezetni az asszonyt, aki azonban ellenállt és dühösen kiabálta, hogy addig nem megy ki, amíg pénzt nem kap. A rendőr erre a mentőkért telefonozott, akik a főkapitányságra viték az utcában még mindig pénzért kiabáló asszonyt. A rendőrségen Tirsler Ernő dr. rendőr- orvos megvizsgálta és konstatálta, hogy elmebajos. Az asszony a kérdezősködésre csak annyit mondott, hogy *Kupcsik* Jánosné a neve s a férje Kispeszen szakács. Ez persze nem hiteles, mert az asszony szavaiban nem lehet megbízni. Az asszonyt a rendőrségről a lipótmezei elmeógyógyító-intézetbe vitték.

— **Kutban talált asszony.** Makóról jelentik: *Dégi* István makói gazda felesége régebbi idő óta betegeskedett. Ma délelőtt a gazda hazajövet a tanyáról, a kuthoz ment itatni a lovakat. A veder felhuzásakor azt nagyon súlyosnak találta és rémületére neje holtteste volt a vödörben. A rögtön előhívott orvosok már a beállott halált konstatálhatták. A vizsgálat megindult, hogy nem-e gyilkosság esete forog fön.

— **Csaló kereskedőseggel.** A kiszombori csendőrség letartóztatta Klein Endre tizenkilenc éves kereskedőseggel, aki tekintélyes zombori gazdálkodók nevében több szegedi kereskedőtől árukat csalt ki. A flatalembor szélhámosságára rájöttek, mire megtették a károsultak ellene a bűnvádi feljelentést.

SZÍNHÁZ, MŰVÉSZET

A nyári szinigazgató.

— Krémerék emlékei.

A *Krémer-pár* Széchenyi-téri lakása tele van a tegnapi bucsu kedves emlékeivel: ezüstkoszoruk, virágok, babérok és virágcsokrok mindenütt. A közönség szeretetteljesen bucsuzott el a Krémer-pártól az egyik szinpadról, hogy már legközelebb viszontlássa őket a saját szinpadjukon: a Vigszinpad-kabaréban. Holnap este nyílik meg Szegednek ez a „nyári színháza“, ahol Krémer kedves, intim, nívós kis szindarabokat akar bemutatni. Abból az alkalomból, hogy a szegedi színházi közönség kedvencei megváltak a szinpadtól, a *Délmagyarország* munkatársa látogatást tett a Krémer-párnál.

Huszonhét esztendeje működik a szinpadon Krémer Jenő. Egy kicsit elmélázott a régi időről . . .

— Milyen más idők voltak azok. Emlékezem rá, hogy fiatal színész koromban még kézzel írták a szinlapokat. A *peleskei notárius* szinlapjára egy lovas alakot, a *Nap és hold* szinlapjára egy napot és holdat rajzoltak. Illusztráció kellett a népnek. Hanem a régi színésznyomorról szóló, hol humoros, hol szomorú elbeszélések legtöbbje nem más, mint a fantáziának szülöttjei. Színésznyomor sohasem volt. Kaptunk mi pénzt, malacot, bort és szeretetet a közönségtől, egyikben sem szenvedtünk szükségletet.

Krémer ezután régi irodalmi munkásságáról emlékezett meg. Egész csomó darabot írt össze ez a kedves, vérbeli színész. Krémer vitte először szinpadra a *Borsszem Jankó* alakjait: *Hombár Mihályt*, *Bukovay Absentiust*, *Seiffensteiner Salamont*, *Juci szobaleányt*, *Mokány Bereit*, *Tarjagos Illést*, *Sanyaró Vendelt*, *Mihaszna Andrást*, akikből később egy-egy alakot szívesen vittek szinpadra a polgári bohózatírók. Hanem Krémer, mint szinpadí szerző, unikum. Talán ő az egész világon az egyetlen szerző, aki sohasem látta előadni a darabját. Nem azért, mintha nem került volna szerzeménye előadásra, hanem egészen sajátosságos okból.

— Mikor megírtam a *Diploma* című bohózatomat, *Tiszai* Dezső volt debreceni szinigazgató társulatánál voltam — mondotta Krémer. — A darabomat a kassai színházban mutatták be. Égtem a vágytól, hogy elutazhassam Kassára, a premiérre. Odamentem Tiszaihoz és szabadságot kértem tőle.

— Számár vagy, fiam, — válaszolt Tiszai. — Miért pazarolnád a vasuti költséget? Megbukik az a darab, ne félj, ha nem is leszél ott.

— Így estem el én attól az élvezettől, hogy mint szerzőt ünnepeljenek, mert a darab beültött. Amikor azonban Makó elő akarta adatni Szegeden egy másik darabomat, én magam kértem, hogy álljon el ettől a tervétől. Meg akartam őrizni itt a renomémat — mondotta Krémer mosolyogva.

Tiszai különben nemcsak a darabom bemutató előadására, de még egy fontosabb előadásra — az esküvőmre se akart elengedni. Mikor a társulatánál működtem, nagyon szeretett. Nem engedett el maga mellől. A jobbkeze voltam. Ha valahová elakartam utazni bizonyos ügyeket elintézni és szabadságot kértem tőle, ezzel tagadta meg:

— Végezd el levélben!

Arról, hogy én vőlegény voltam, nem tudott semmit, pedig már ki volt tűzve az esküvőm is. Egy szép napon elébe álltam:

— Igazgató ur, egy fontos ügyben el kell utaznam Aradra.

— Végezd el levélben!

— Lehetetlen. Nősülni és nászutra akarok menni.

Tiszai haragosan dobbantott lábával:

— Mondtam már, hogy nem utazhatsz el! Végezd el levélben, punktum.

— Természetes, hogy ebben az egy esetben meg kellett szegnem az igazgatói tilalmat. — Most szinigazgató vagyok Szegeden. Igaz, hogy csak nyári szinigazgató, de igazgató. Boldogult Makó mindig mondta, hogy a szegedi színházat nekem fogja átadni. Dehát szegény bucsuzás nélkül, váratlanul hagyott itt bennünket és úgy fordult a helyzet, — hogy a színházra nem is pályázhattam. De mint látja, most mégis igazgató lettem és Szegeden. Ugy szeretem ezt a várost . . .

Krémerné Hegyi Lili még mindig hatása alatt áll a tegnapi meleg ünnepségek.

— Nézzé ezt a sok virágot, koszorút, ajándékot, amivel elhalmoztak bennünket. Nagyon, nagyon jól esett a szeretetnek ez a kedves megnyilvánulása. Csak öt évvel ezelőtt éreztem hasonló örömet, amikor Szegeden az első csokrot kaptam. Szerény kis csokor volt ez, amelynek vékony szalagja felírást viselt: „Kis mának — hálás férje.“ Az első és utolsó csokor, amit a férjemtől kaptam

* **Az utolsó előadás.** Csütörtökön este az idei színházi év utolsó előadásán bucsuztatta Szeged színházlátogató közönsége a *Krémer-párt*. Az előadás előtt a színház vezetősége nevében *Almássy* Endre művezető, a tagok nevében *Csiky* László bucsuztatta a színház legrégibb tagjait. A nyílt színen pedig az egész előadás alatt megújult a közönség tüntető és meleg ovációja, amelyre Krémerék rá is szolgáltak. Sok éven át voltak a szegedi szinárslatnak lelkes, szorgalmas és ambiciózus tagjai.

* **Jubiláló igazgató-pár.** *Kövessy* Albert, a pécsi és újvidéki színház igazgatója és neje, *Iványi* Mariska házasságuk huszonöt éves évfordulóját május 23-án ünnepelték meg Újvidéken. A jubiláló házaspár örömeiben osztozott az egész város és a szinárslat valamennyi tagja. A templomban az áldást Makay esperes-plébános, az igazgatóné testvérbátyja adta rájuk. Az ünnepség este a színházban folytatódott, ahol a nyílt színen virágosóval fogadták az igazgató-párt. Ez alkalommal a „*Három pár cipő*“ című életkép került színre. Az előadást bankett követte, amelyen résztvett a város színe-java.